

Τί στεναγμοί, τί κλάσματα πλακώνουν τὴν Ἀθήνα!
εἶν' τῆς χαρᾶς ἀντίλαλος ἢ θρήνος τοῦ θανάτου;

Τυπάδ. Ποιήμ. 69

Γλυκὸς γλυκὸς ἀντίλαλος ἔφερεν τὸ τραγούδι
τοῦ κλέφτη ποῦ θυμήθηκε τὸ Χρῆστο τὸ Μιλῶνη

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 104

Κ' ἕνας βαθὺς ἀντίλαλος, ὅπου ξυπνάει τὴν πλάσι,
ἀπὸ τὸν πύργο τὸν ψηλὸ γλυκὸ τραγούδι φέρνει

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 239

Γκλάν γκλάν τὰ σήμαντρα | τῆς ἐκκλησίας,
γκλάν γκλάν οἱ ἀντίλαλοι | τῆς ἐρημίας

ΔΣολωμ. 118 Ἡ λ. ὡς τοπων. Ζάκ. Πελοπν. (Αἰτωλ.
Καλάβρυτ. Τρίκκ.)

άντιλαλῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀδὶλαλῶ Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀντιλαλάου Ἡπ. (Ζαγόρ.)
ἄντιλαλῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀδὶλαλῶ Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἀντιλαλίζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀδὶλαλεῖω Κρήτ. ἀντρι-
λαλῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀγκιλαλῶ Πόντ. (Ὁφ.) ἀγκισοῦ
Τσακων. ἐνδαλῶ Ἀπουλ. ἄνταλῶ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Τὸ μεσν. ἀντιλαλῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποδίδω ἤχον, κάμνω ἤχῳ, ἀντηχῶ
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐδὶλαλοῦσαν
τὰ λαγάδια μὲ τὸ σκοπολάλι (τραγούδι) Ἀπύρανθ. Ἡδὶλάλει
τὸ σπῖτι ἀπὸ τοῖς φωνῆς Θήρ. Ἀρχεψε νὰ κελαηδᾷ τὸ πουλῶ
γλυκὰ γλυκὰ, ἀδὶλάλει μέσα τὸ σπῖτι ἀ τοῖς φωνῆς του Βιθυν.
Ἀκού' τὸ ρουκ-καλητὸν τῷ δράκῳ, ἕνα ρουκ-καλητὸν ποῦ ἐντι-
λαλοῦσαν τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ Χίος (Καρδάμ.) Ἐντιλάλεσαν
τὰ ραδία Χαλδ. Ἐντιλάλεσαν τὸ σπῖλὸν Ἀργυρόπ. Ἀδὶλαλεῖ
ὁ θόλος - τὸ λαγάδι - ὁ σπῖλαιος Κρήτ. Νὰ φωνιάτσον ν' ἀγκισ-
λῇ Τσακων. Ἀδὶλαλήθηκε ὁ τόπος ἀπὸ τοῖς φωνῆς Κρήτ.
|| Ἄσμ.

Ἀντιλαλοῦσι τὰ ὄντια καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη
(ὄντια = βουνὰ) Κάρπ.

Ἀπ' τὸ γαπνὸ τοῦ δαρουθιοῦ ἀνθρωπο δὲν ἐθώρει,
χιτυπᾷ, ἀστράφτει καὶ βροδᾷ καὶ ἀδὶλαλεῖ τὸ βόλι
Κρήτ.

Εἶχε φωνὴ σὰν τῇ βροντῇ κ' οἱ κάμπ' ἐντιλαλοῦσα
Ρόδ.

Ἐσκουξα δυνατὴ φωνὴ | καὶ ἀντιλαλίστη τὸ βουνὶ
Μάν. || Ποίημ.

Ἀντιλαλοῦν οἱ λαγκαδιὰς ἀπ' τὰ λαμπρὰ κουνούνια,
ἀπ' τὰ βραχνὰ βελάσματα ἀχολογοῦν οἱ ράχες

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 217 Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντι-
βοῖζω, ἀντιβροντῶ 2, ἀντιδονῶ, ἀντιλαχιῶ,
βουῖζω. 2) Κάμνω ἤχον, ἤχῳ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.)
Θράκ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδὶλαλεῖ ἡ φωνὴ
του Θράκ. Κρήτ. Ἀντριλάλησε ἡ φωνὴ του Λακων. Ἐνταλεῖ
ἐκαμπάνα Καλημ. || Αἶνιγμ.

Ἀκειάν' πέρα 'ς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ.

— Νέ ἀγκίλα, ντό λαλεῖς;

— Ἀν λαλῶ καὶ ἀγκιλαλῶ, | πόνο ἔχω 'ς τὸ βυζί μ'

(ὁ κῶδων) Ὁφ. || Ἄσμ.

Κ' ἡ τάβλ' ἀπὸ τῇ μιὰ μερὲ ν' ἀδὶλαλῇ 'ς τὴν ἄλλη
Κρήτ. Συνών. ἀντηχῶ 2, ἀντιβροντῶ 1. β) Λαλῶ
μεγαλοφώνως, κραυγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ.: Κάνένα
ῥίφι σοῦ κλεψαν πάλι τὰ βοσκαρούδια καὶ ἀντιλαλεῖς;

Ἡ μετοχ. Ἀντιλαλοῦσα ὡς τοπων. Κεφαλλ.

ἀντιλαμπή ἡ, Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ. Πυργ.)
ἀδὶλαβὴ Μοσχονήσ. ἀντιλαμπή Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω.

1) Λάμπις, ἀκτινοβολία Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ.

κ. ἄ.): Ἡ ἀντιλαμπὴ τῆς πυροφάνιας σταματᾷ τὰ ψάρια Μεστ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντηλῖα 1 καὶ ἀντιλάμπισμα, ἀντι-
λαμπιδά 1. 2) Στιλβιδών, λαμπρότης, οἶον χρυσοῦ,
ύαλου κττ. Μοσχονήσ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ Τρελλογιάννης
θάμαξε ἀπὸ τὴν ἀδὶλαβὴ τῷ φλωριῶν Μοσχονήσ.

ἀντιλάμπισμα τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντί-
λογ. 100

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρ.
παραγόμενα.

Λάμπις, ἀκτινοβολία, μεταφ.: Κατατρομασμένη ματιὰ,
χωρὶς κανένα λογιμοῦ ἀντιλάμπισμα μέσ' ἀπὸ τὴ γυαλένια
ἰδεῖ της. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλαμπή 1.

ἀντίλαμπρα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντίλαμπρη
Θράκ. (Μυριόφ.) ἀδὶλαβρη Θράκ. ἀντίλαμπρο τό, Θράκ.
(Καλαμ. Στέρν.) ἀδὶλαβρο Θήρ. Κύθν. Πάρ. ἀδὶλαβρον
Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λαμπρά, παρ' ὃ καὶ
λαμπρή. Πληθ. ἀντίλαμπρα τά, παρὰ Σομ. Ἰδ. Κορ.
Ἄτ. 4, 22

1) Ἡ ὀγδόη ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τοῦ
Θωμᾶ ἐνθ' ἀν. καὶ κατὰ γενικ. τ' ἀδὶλαβρον Θήρ. ἡ τ' ἀδὶ-
λαβρον Μάδυτ. Σάμ. Συνών. ἀντίπασχα. 2) Ἡ ἐπο-
μένη τοῦ Πάσχα, ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινισίμου Θράκ.:
Τί κάθ' ἡ σήμερα; ἀδὶλαβρη; (ἐπὶ ἀργοῦντος διὰ φυγοπονίαν).

ἀντιλάμπω Κάρπ. — ΔΣολωμ. 130 ἀδὶλάβω Κρήτ.
Τὸ ἀρχ. ἀντιλάμπω.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μαρμαίρω ἐνθ' ἀν.:

Ποῦ 'χει κούτλα σὰν κοράνι | καὶ ἀντιλάμπει σὰν φεγγάρι
(κούτλα = μέτωπον, κοράνι ἴσως = κοράλλι) Κάρπ. || Ποίημ.

Τί συφορὰ τὴν ἐκκλησιὰν πλακώνει

... ποῦ 'χε ἀντιλάμπει ἀπὸ φωτοχυσίς!

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1, ἀναλάμπω 1,
ἀντιλαμπίζω.

ἀντιλαμπιδά ἡ, ἀμάρτ. ἀδὶλαπιδά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιδά.

1) Λάμπις, ἀκτινοβολία ἐξ ἀνακλάσεως: Νὰ μὲ στρα-
βώση θέλει ἡ ἀδὶλαπιδά τοῦ ἡλίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντη-
λῖα 1 καὶ ἀντιλαμπή 1. 2) Σπινθήρ, οἶον δαυλοῦ
κττ.: Ὁ δαυλὸς αὐτὸς βγάνει πολλὰς ἀδὶλαπιδες. Συνών.
ἀζῖνα 1, ἀναλαμπή 1 δ, σπῖθα.

ἀντιλαμπίζω ἀμάρτ. ἀδὶλαπίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀντιλάμπι.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ: Εἶδα ν' αὐτὸ π' ἀδὶλαπίζει πέρα;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλάμπω.

ἀντιλαχιᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλασιὰ Κάρπ. ἀντιλασιὰ
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαχιῶ.

Ἀντίλαλος, ὁ ἰδ.: Ἐφώναζε τὸ ἐκούετον καλὰ ἡ
ἀντιλασιὰ.

ἀντιλαχιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀντιλασιῶ Κάρπ. ἀντι-
λασιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ κατὰ τινα παρετυμολογίαν. Ἰδ.
ΜΜιχαηλίδ. Τραγούδ. Καρπάθ. 322

Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιλαλῶ 1, ὁ ἰδ.: Ἀντιλασιέται ἡ
ἐκκλησιὰ (δηλονότι ἐκ τῆς ψαλμωδίας) || Ἄσμ.

Ποῖος εἶν' ἀπὸ τρᾶσῃσεν ὀψὲς ἀργὰ 'ς τὴν βίγλα

... καὶ ἀντιλαχιῶν ἐφτὰ οὐρανοὶ ἀπὸ τὴν ἀονὴν του;
(ἀονὴ = φωνή).

Κ' ἦτον τ' ἀέρι δροσερό κ' ἡ κόρη 'ς τὴν λαλιά της
κ' ἦπερ' ἄνεμος τὴν λαλιά 'ς τὰ ὄρη τὰ λαγκάδια
κ' ἀντιλαχοῦσαν οἱ κρεμ-μοὶ κ' οὔλα τὰ ριτσόονα
(ριζοβούνια).

ἀντιλέγω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντιλέω
Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Μέσ. ἀντιλέγομαι Μέγαρ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιλέγω.

1) Λέγω ἐναντία, ἐναντιολογῶ: "Ο,τι καὶ ἂν τοῦ πῆς,
αὐτὸς ἀντιλέγει. Συνήθισε ν' ἀντιλέγῃ κοιν. || Φρ. Λέγω κὶ ἀντι-
λέγω (ἀναιρῶ ὅ,τι εἶπον. Συνών. φρ. λέγω καὶ ξελέγω)
Κερασ. || Ἄσμ.

Ἡ μάνα της ἡ Σκλήραινα, κάτσε, Ρηνιώ, τῆς λέγει,
κὶ ὁ κύρις της ἀντίλεγε, σῦρε, Ρηνιώ μου, σῦρε
Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών. ἀντικρίνω Β 2, ἀντιμιλῶ.

2) Μέσ. ἐρίζω, φιλονικῶ Μέγαρ.

ἀντιλήβομαι σύννηθ. ἀδिलήβομαι Θήρ. Κύθηρ. Ἀόρ.
ἀδिलήφτηκα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἀντιλήφτηκα <ἀντελήφτην τοῦ
ἀρχ. ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ: Ἀντιλήβεται εὐκόλα ὅ,τι τοῦ πῆς.
Δὲν ἀντιλήβεται τῇ θέσῃ του σύννηθ. Ἀδिलήβομαι τὸ καθεὶς
Θήρ. Σὰν ἤκουσεν τοὶ φωνές, ἀδिलήφτηκεν πῶς ἦτανε τῶν
ἀθρόπῳ δον Γαλανᾶδ. Συνών. ἀγροικῶ 1, ἀναβάλλω 4,
ἀναγροικῶ, ἀνανοῶ 2, ἀνεμίζω (I) Α 8, καταλα-
βαίνω, νοιώθω.

ἀντίληψι ἡ, λόγ. κοιν. ἂντιληψι Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντίληψις.

1) Τὸ νὰ ἀντιλαμβάνεται τις, τὸ νὰ ἐννοῇ, ἡ ἰκανότης
πρὸς γνῶσιν τοῦ ἐκτὸς ἡμῶν κόσμου λόγ. κοιν.: Ἐχει
γερὴ ἀντίληψι. Δὲν ἔχει ἀντίληψι καὶ δὲ θὰ μάθῃ τίποτε.

2) Λιποθυμία, οἷον ἔνεκα καύσωνος, δυσωδίας, συγκι-
νήσεως κττ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακεδ. Μάν.
Μεσσ.): Ἦταν σήμερα 'ς τὴν κηδεία ἡ μάνα μου καὶ τῆς
ἤρθε ἀντίληψι Μεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Θουκ. 2, 49, 7 «εἴ τις
ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντί-
ληψις αὐτοῦ ἐπεσήμεναι» (προσβολὴ τῶν ἄκρων).

ἀντιλογῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλοῇ Πελοπν. (Μάν.) ἀθιογῇ
Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντιλογία. Διὰ τὸν μετασχημα-
τισμὸν ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 9 κέξ. Ὁ τύπ.
ἀθιλογῇ καὶ μεσν. Ἰδ. ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 6, 109.

1) Κακολογία, διαβολὴ Τσακων.: Ὁ δεῖνα εὐκείατξε νι
νία ἀθιογῇ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Δημοσθ. 40, 32 «ἐξ ἀντιλο-
γίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος... εἰς Ἀρειον
πάγον με προσεκαλέσατο». 2) Ἐνόχλησις, στενοχω-
ρία Πελοπν. (Μάν.): Τὰ παιδιὰ εἶναι ὅλο ἀντιλοῇ μὲ τοῖς
φωνές τους.

ἀντιλόγημα τό, ἀμάρτ. ἀντιλόγ'μα Σαμοθρ. ἀντι-
λόγισμα Χίος ἀντιλόισμα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλογῶ.

1) Ἀντιλογία, ἀπρεπὴς ἀπάντησις Σαμοθρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ταραχή, στενοχωρία Μάν.

3) Πληθ., νουθεσίαι, παραινήσεις, παρατηρήσεις Χίος
Ἔτισεῖνα τ' ἀντιλογίσματα ποῦ τοῦ 'λεγεν, ἄξιζεν καθένα δέκα
φλουριά.

ἀντιλογητής ὁ, ἀμάρτ. ἀθιογίστρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλογῶ. Ὁ τύπ. ἀθιογίστρα ἀντι
ἀντιλογίστρα ὡς καὶ ἀθιογῇ <ἀντιλογῇ.

Κακολόγος, συκοφάντης. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτοπαίγν.
στ. 322 (ἐκδ. Hesselting-Pernot) «ψεύστης καὶ ἀντιλο-
γητής καὶ ὁποῦ φιλεῖς κομπῶνεις».

ἀντιλογία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντι-
λογίγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀντιλογιὰ Ἡπ. (Τσαμαντ.) Μακεδ.
(Φλόρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. ἂντιλογιὰ Ἡπ. ἀντι-
λουγιά Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀντιλογία.

1) Ἀντίρρησις λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Χωρὶς
ἀντιλογία κοιν. Νὰ ζητήσης ὅ,τι νὰ θελήσης, γιατί θὰ σοῦ
δοθῇ χωρὶς δεύτερο λόγο καὶ ἀντιλογιὰ Ἡπ. || Φρ. Εἶναι ὅλο
ἀντιλογία (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς διαφωνοῦντος καὶ ἀντιλέγοντος)
κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ἀπάντησις,
ἀπόκρισις Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Γκριντ.
Φλόρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Δώδικο χρόνους κάνει μέσα 'ς τὴ Φραγκιά,
οὐδὲ χαρτὶ μοῦ στέλνει κὶ οὐδ' ἀντιλουγιά

Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ.)

Κὶ αὐτοὶ τὸν ἀποκρίνονται κὶ ἀντιλογιὰ τὸν δίνουν
Μακεδ. — Ποίημ.

Κὶ ὁ Κωσταντῆς λαβαίνοντας τὸ μήνυμα τῆς κόρης
τῆς ἔστειλε γι' ἀντιλογιὰ φλωρί Κωσταντινᾶτο

ΧΧρηστοβασ. Ἀγάπ. 2, 81 Συνών. ἀντίλογος 2.

ἀντιλογίζω ἀμάρτ. ἀδילוῖζω Θήρ. ἀδילוῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίλογος.

Εἶμαι ἀνόμοιος, διαφέρω: Τὸ φόρεμα ἀδילוῖζει (ὅταν
προσραφῇ τεμάχιον διαφόρου ὑφάσματος).

ἀντιλογίτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιλοῖτικος Θήρ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίλογος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτικος.

Ὁ ἀντιθέτου λογῆς, ἀπροσάρμοστος, ἀνόμοιος, ἐπὶ
πραγμάτων ἀποτελούντων ζεύγος: Αὐτὰ τὰ ποδήματα εἶναι
ἀδιλοῖτικά (δηλονότι δύο δεξιὰ ἢ δύο ἀριστερά) Νάξ.
Συνών. ἀλληλογίτικος, ἀντίλογος, ἀταίριαστος, ἄται-
ρος, δῖλογος, μονόλογος, παράταιρος.

ἀντίλογος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίλοος Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. λογή. Πβ. καὶ τὸ
ἀρχ. ἀντίλογος.

Ἀντιλογίτικος ὁ ἰδ.: Οἱ κάρτσες εἶναι ἀδίλοες. Ἀδί-
λοα ποτήρια.

ἀντίλογος ὁ, Ἡπ. Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ.) Πελοπν.
(Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Λάστ. Μάν. Οἶν.) Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.) ἀδίλογος Νάξ. Πάρ. ἀντίλοος Κύπρ. ἀντί-
λουγους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. ἀντίλους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀντίλογο τό, Πελοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντίλογος.

1) Ἀντιλογία, ἀντίρρησις ἐνθ' ἀν. πλὴν τοῦ Πόντ.:
Ἐχει πάντα τὸν ἀντίλογον 'ς τὸ στόμα (διαρκῶς ἀντιλέγει)
Μάν. Ἐχει ὅλο τὸν ἀντίλογο 'ς τὸ στόμα Σῦρ. || Φρ. μετὰ τοῦ
λόγος ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτό: Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο (ὁ τρα-
χὺς λόγος προκαλεῖ ἀνάλογον ἀντιλογίαν) Ἀργ. Βούρβουρ.
Θεσσαλον. Ὁ λόγος ἔχει κὶ ἀντίλογο Λακων. Κάθε λόγος
ἔχει καὶ τὸν ἀντίλόγον του Ἡπ. κ. ἄ. Οὐ λόους ἔχ' κὶ ἀντίλουον
Αἰτωλ. Κάθε λόος ἔδ' ἀντίλοο Κύπρ. Ὁ λόγος φέρνει ἀντίλογο
Θεσσαλον. Πελοπν. (Οἶν.) Ὁ λόος φέρνει τὸν ἀντίλοον Κύπρ.
Τὰ λόγια εἶναι θηλυκὰ καὶ ὁ λόγους φέρνει ἀντίλουγον Λιβύσσ.
Λόγους κὶ ἀντίλουγους κὶ δέκα παραπάνου Ἡπ. Λόγο τὸν
ἀντίλογο (μὲ τὰς ἀμοιβαίας ἀντεγκλήσεις, μὲ τὴν λογο-
μαχίαν) Κέρκ.

Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο κὶ ἀντίλογος φαρμάκι
Ἀρκαδ.

Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο, τ' ἀντίλόγ' χει πίκρα
Λάστ. Πβ. Cramer Anecd. 3, 216, 15 «λόγῳ λόγον παλαι-

